

Seiner, Jakub, *Izraelské výcvikové tábory v Československu, Praha 2016*

Oponentský posudek

Jakub Seiner se o téma, které zpracoval ve své diplomové práci, zajímá, to je třeba říci hned na začátku. A hned je k tomu nutno dodat, že název diplomové práce je dosti nepřesný – izraelské výcvikové tábory sice jsou součástí předkládaného textu, ale ani zdaleka v něm nezaujímají přední pozici. Začíná se o nich pozvolna mluvit od stránky 52 a osmistránková kapitola 5 (s. 59 – 67), se kterou veškeré pojednání končí, to nijak nezachrání, a to zvláště ne, když je tato kapitola velice nezvládnutá (metodologicky, úrovní analýzy a interpretace), protože se víceméně celá skládá jen z přepisu rozhovorů s pamětníky (nikoli pamětníky autora DP).

To nás přenáší k meritu DP – tou je vesměs kontextualizace celkem dosti známého (a v literatuře zpracovaného) problému vzniku Státu Izrael. Jakub Seiner tu na rozdíl od toho, co jsem zmiňoval na začátku, relativně obstál. Prokázal, že se vyzná v sekundární literatuře a poměrně pestře zrekonstruoval předválečný a poválečný vývoj, který k ustavení izraelského státu vedl (a také československý podíl na této věci). Jisté problémy tu působí nekritické opakování některých notně zažitých tvrzení, která jsou však sporná. Mám na mysli například tvrzení, že jižuv stál proti arabské přesile, v roce 1948, což autor zmiňuje třeba na s. 49 – postrevizionističtí izraelští historici však toto tvrzení poměrně jasně označují za mýtus (bez ohledu na to, jestli se hlásí k politické „pravici“ či „levici“). Za všechny lze uvést práce Benny Morrise, které jsou snadno přístupné v angličtině. Text také nebere v potaz práce palestinské provenience a málo si všímá některých kritičtějších, přesto však obecně přijímaných textů izraelského mainstreamu (například v diplomové práci autor ani jednou nezmiňuje i do češtiny přeložený text Izraelce Toma Segeva *Sedmý milion*, který velice plasticky popisuje válečnou i poválečnou situaci na daném území).

Nerozuměl jsem logické strukturu textu. Lépe řečeno jsem jí rozuměl, ale nezdá se mi úplně případná. Za naprosto zbytečnou považuji více než desetistránkovou kapitolu o poválečném Československu (delší kapitola, než která je věnována táborům zmíněným v názvu práce); informace jsou všeobecně známé, pro téma práce navíc v podstatě nevýznamné a celé se to mohlo odehrát v jedné rozšířenější poznámce pod čarou, která by shrnula relevantní literaturu. Problém mám rovněž s metodologickou kapitolou – jde o problém formální i obsahový. Nepochopil jsem, proč je zařazena skoro až na závěr textu (mnohem lépe by bylo ji zpracovat na počátku). A hlavně jsem nepochopil její obsah – jak jsem naznačil, text se orální historii takřka nevěnuje (autor ani nevedl vlastní orálně-historický výzkum), ale metodologická kapitola je vesměs o metodě orální historie. Přitom je paradoxní, že zmíněná osmistránková kapitolka, kde autor s rozhovory pracuje, má do kvalitního textu na míle daleko (jde o nejslabší část celého textu).

Závěrem lze proto říci, že Jakub Seiner obstál. Byť téma úplně neodpovídá názvu a byť s textem

nejsem úplně spokojen. Jde o průměrnou diplomovou práci, kterou je možno obhájit. Považuji ji na rozhraní 2 – 3.

V Praze dne 14.9.2016

.....
PhDr. Přemysl Houda, PhD.